

[Bolvig.]

krisen fortrinsvis er kommet til os udefra. Ja, den er selvfølgelig i høj grad kommet til os udefra, men jeg tror, at folketinget gør en stor fejl, hvis vi lukker øjnene for, at vekslende regeringer og folketing i mange, mange år har et medansvar for, at vi er dårligere rustet til at klare disse problemer end så mange andre lande. Vi er bestemt her i dette høje ting ikke uden skyld i den krise, som vi har.

Hr. Ellemann-Jensen sagde, igen med megen ret, at konkurrenceevnen er vital, og han nævnte, at i andre lande havde man taget mere højde for konkurrenceevnen. Jeg formoder også, at hr. Ellemann-Jensen vil give mig ret i, at selv i de lande, han i givet fald vil pege på, f. eks. Vesttyskland, lider man jo også under en stor arbejdsløshed. Det gør man i alle de lande, vi normalt sammenligner os med. Derfor burde vi udnytte den fantasi og idérigdom, der gang på gang har hjulpet Danmark gennem særlige kriser.

Der skal først og fremmest gennemføres afhjælpningsordninger i en overgangsperiode, indtil de langsigtede foranstaltninger hjælper, og til de langsigtede foranstaltninger hører efter min mening i meget høj grad den indkomstpøolitik, som augustforliget lagde fundamentet til. Jeg håber, den vil blive fulgt op, og jeg kan, som jeg gjorde i mit første indlæg, ligesom statsministeren understrege, at vi får nok ikke virkelig tilbundsående indkomstpøolitik gennemført, hvis ikke vi er villige til at gennemføre en perspektivrig form for økonomisk demokrati eller medejendomsret, eller hvad man vil kalde det. Først ved gennemførelsen af en sådan tror jeg man får de store lønmodtagergrupper til at forstå nødvendigheden af langsigtede indgreb fra vores side.

Når man som nyvalgt folketingsmedlem lytter til debatten om arbejdsløshed og hører den store enighed, der i virkeligheden er, så kunne man egentlig godt ønske, at man kunne tage toppolitikkerne fra de forskellige politiske partier og mure dem inde som ved et pavevalg og sige, at de ikke kommer ud, før de er kommet med en lang række forslag til afhjælpning af arbejdsløsheden. Jeg tror ikke, der ville gå mange kaffepauser, inden der kom hvid røg op af skorstenen, for i realiteten er vi jo enige om vigtigheden af at løse dette spørgsmål.

Ellemann-Jensen (V):

Jeg går ud fra, at det var en fortællelse, da

statsministeren heroppefra anvendte udtrykket »vi i arbejderbevægelsen«, for jeg lever da i hvert fald i den barnetro, at statsministeren også er min statsminister. Og når statsministeren bringer spørgsmålet om en eller anden form for økonomisk demokrati ind i debatten om indkomstpøolitik, så kan statsministeren ikke være i tvivl om, at der meget langt ind i, hvad der betegnedes som det borgerlige flertal i folketinget, er en gevaldig forståelse for, at uden en eller anden form for ændring af ejendomsretten til den fremtidige stigning i produktionsmidlernes værdi, ja, så kommer man ingen vegne med en langsigtet indkomstpøolitik.

Det må statsministeren være klar over, og derfor kan man da undre sig over, at statsministeren ikke for længst har nedsat den kommission, der skal beskæftige sig med de ting, som vi fik løfte om for halvandet års tid siden. Det er altså op til statsministeren at sørge for, at den debat bliver ført videre, forhåbentlig frem mod et positivt resultat, hvor det brede samarbejde, som statsministeren var inde på, kan blive etableret. Det er statsministerens ansvar at sørge for det som hele landets statsminister og ikke bare som arbejderbevægelsens.

Jeg synes, det var sørgeligt at se hr. Erhard Jakobsen stå igen og smide træsko i de tekniske fremskridt. Jeg er bange for, at hr. Erhard Jakobsen som så mange andre lader sig vælte omkuld af de helt akutte problemer, man oplever, når han tror på myten om, at det er maskinen, der stjæler arbejderens rolle. Det er det aldeles ikke, når vi kigger på et land som Danmark. Jeg vil gentage: det er os selv, der stjæler de arbejdspladser og forærer dem væk til andre. Jeg forstår da den utålmodighed, man møder hos hr. Erhard Jakobsen og hos andre, som siger, at det er konventionel visdom, der bringes frem her, og at det er teoretisk snak. Nej, det er ikke bare teoretisk snak. Lad mig nævne de allersidste tal, der er kommet fra EF, og som fortæller noget om, hvordan lønomkostningerne pr. produceret vareenhed er steget i 1976, korrigeret for de ændringer i valutakurserne, der er sket. Det er altså tal, der fortæller os, hvordan vores konkurrenceevne er blevet påvirket. I 1976 var Danmark det EF-land, der havde den største stigning i lønomkostninger pr. produceret vareenhed, når vi regner valutautviklingen med ind i det.

Vi må se i øjnene, at den løntilbageholdenhed og øvrige indkomsttilbageholdenhed, der har været talt om her i landet, ikke vil blive